

Sebesült munkás a Rókusban

Fekszik. Süketebb, mint Beethoven
És szétroncsolt, mint egy titán.
Hörgése zord, halálos ómen,
Lelke túl óperencián.

Mint omlott tárna éjjeléből
Távol robaj, száll sóhaja.
(Holnapután kétölnyi mély föld
Ölén virul tovább haja.)

Testvérem ő, könnyezve nézem
És fogom forró pulzusát.
- Még reggel hetykén fütyörészett
S tőled volt lázas: ifjuság!

Föltámadás után

Negyven napig még a földön maradt
És nézte az elmúló tájakat.

És mondta: Ez Jordán, ez Golgota.
Itt verejték volt és emitt csoda.

És nézte, hogy a játszó gyermekek
Homokba írnak nagy kereszteteket.

És nézte, hogy a sírján csöndesen
Megnő a fű és borostyán terem.

Aztán megállt a Tábor tetején.
Oly könnyű volt a szíve, mint a fény.

Mint pelyhet, érezte az életet
És derűsen és némán mennybe ment.

Várom őket

Akik elmentek búcsú nélkül
S csukott ajakkal fekszenek,
Oly különös, hogy nem üzennek
A kedvesek.

Oly érthetetlen, hogy szemükkel
Intettek: holnap s lám, soha!
Rájukfagyott némán az élet
Mosolya.

Várom, hogy egyszer szembejönnek
S tovább ballagnak majd velem,
De köztünk, hallom, mély az árok:
A végtelen!

Csak egyszer ülnének le velem
A lét tavaszi teraszán
S néznék a holdat, mely, mint arcuk,
Halavány.

Egy halott költőnek

Harminckétéves volnál. Szomorú,
Fáradt szemekkel néznél e világba.
Szobád falán egy fonnyadt koszorú
És a szívedben vágyak hervadása.

Azt mondanád: Nem ezt reméltem én,
Keskeny kezed szép homlokodra tennéd
És melegednél szivarod tüzén,
Mely hamvadoz, mint az öröm s az emlék.

Bús költő volnál, keserű magyar
És a halált idéznéd csöndes este.
Most a szívedből dús rezeda hajt
És sírodon legszebb a naplemente.

Ó bár élnél! Oly jó szenvedni erre!

Júlia

Fekete hídján a halálnak
Fehér szűz jött az életembe.
Júlia
Békéje, láza és szerelme.

Már vártak a sötét göröngyök,
Komoly thuják s a barna sírkert.
Júlia
Fölém hajolt s életre intett.

Örök álom helyett valóság,
Köszönöm, hogy kezéd nem enged
S visszaad
Életnek, vágynak, gyötrelemnek!

Szemek beszéde

Sokáig némán, némán nézik egymást,
Mint tenger és ég, mint bús messzeségek
És szól az egyik: Ó most semmi sem bánt!
És mond a másik: Ó most újra élek!

Az egyik mélyén vak reménytelenség,
A másik mélyén mennyek üdve szunnyad,
Az egyik szól: Ó elveszett gyerekség,
A másik mond: Bennem ring drága múltad.

Az egyik, mint az áldozati bárány,
Szelíden, gyáván és riadva rebben,
Az élettől gyötörten és ijedten,

A másik szüzi bátran, büszke árván
Szól: Élni fogsz! A másik: Messzi szentség!
És érzik, hogy zúg a végtelenség.

Vallomás az életnek

Mikor borulásos szemekkel
Kutattam a mélységeket,
Karcú hidak szélén merengve
Én tégedet kerestelek.

Mikor öreg könyvekbe bujtam
A beteg gyertyaláng alatt,
Kábultan és félig vakultan
Én tégedet akartalak.

Mikor a falnak dőlve némán
Mákonyt kerestem és halált
S nem láttam sorsom semmi célját,
Lelkem a te szavadra várt!

Minden álomban és halálban
És gyűlöletben, végtelen,
Örök vágy fájó mámorával
Szeretlek, hűtlen életem.

Lobogó

Mint jó harcos az utolsó rohamban,
Meglengetem még egyszer lobogódat
Tűnt ifjúság, ez alkonyati dalban.

Lobogj, lobogj és csókold meg a napfényt,
Mely a tetőket mostan aranyozza,
Mint öreg harcos vén mellét a tallér.

Lobogj, lobogj, nemrég még harcok éke,
Tépett lobogó, vesztes ifjúságom
És lengj be vígan majd a barna éjbe.

Reád hímezte boldog, büszke lelkem
Arany fonállal az örök dicsőség
Fantomjait s ha alszik elesetten,

Takard el az ifjaktól balga hősét.

Szeretem az életet...

Mint szomorú barát a feszülethez,
Úgy imádkoztam hozzád, messze élet,
Mint áhítatos, szűzies szerelmes,
Kinek a vágy fáj s a csók íze vétek.

És káromoltalak sebzett ajakkal,
Mint elkergetett szeretőd, ki fájón,
Borával és vérével, a szilajjal,
Itatja búját a tűnt ifjúságon.

Most is szeretlek, ó de úgy szeretlek,
Mint anyja meleg, hű ölét a gyermek
És mint a hús tejet a szenvedő.

Szeretlek, mint a csöndes temetőkert
Lágy dombjait, hol vágyaink ledőlnek
S a ciprus és a csönd az égbe nő.

Az ópiumszívó

A lámpa sárga lángja sápad,
A szürke füst lassan lebeg

S már látok boldog déli tájat,
Fantasztikus, új szigetet.

Az unt jelen spanyolfalán túl
Kitárul egy zengő világ,
Mely új vigaszt ujjongva árul
S mutat száz álom-Indiát.

Mily gyönyörűség így lebegve
Örvény, való, bánat felett,
Mint óceáni fellegek

És szállani arany egekbe
S egy résen át csak nézni őt:
Gonosz, silány, szép földi nőt.

Ütközet

Mint csöndes, szürke ágyúk a lomha béke évén
Némán, mélán megülnek a félszerek homályán,
Zápor paskolja hátuk, állnak álmodva, árván.

Így élnek lelkek, túrva a bánat renyhe csendjét,
Gubbasztva és alélva a lomha úti porban,
Közönytől és a gondtól kopottan és tiportan.

Míg egyszer jó a nagy nap, a vész, a harc, a végzet,
És elfojtott keservük tüzmagja lánggal égve
Süvölt sorsként, halálként és száll pokolba, égbe.

Távoli kisváros

I

Szelíd az este, mint a lányok
Vasrácsos ablakok megett,
Mikor hervadnak és merengenek.

Az utca végén tétovázón
Megállanak a tehenek
És nem látják a szürke, gyöngy eget,

Melyen most gyúlnak ki a lángok,
Mint örvendetes üzenet,
Hogy a világon áldott este lett.

Békák zenélnek, bús cigányok
S a toronyóra, a beteg,
Öreg szív elfáradtan ver hetet.

II

A legszebb út a temetői sor,
Mikor az ősz a fákra rátipor.

S az özvegy lombok árva levele
Szédülve száll a temető fele.

És a fakó aranykereszteken
Halotti táncát lejt csendesen.

A morva erdők mély fájdalma zúg
És vággyainkat viszi a vasút,

Mely sírva vágat át a híd felett,
Míg szőke füstje a felhőkbe leng

S az idegen rögök moraja bűg:
Látjátok feleim, hogy mik vagyunk.

Olvadáskor

Endre Béla képe alá

Jön a tavasz már. A magyar tavasz.
A hallgató hó olvadásba fog.
A vén magyar nap áldott hőt nyilaz.
A Tisza indul, most vigyázzatok!
A Tisza indul. Téli bánatok
Terhétől részeg s árad dél fele.
Vigyázzatok, medrében háborog
Szláv és magyar keservek serege.

Arckép

Művész, így fessd a képem: a homlok nagy, derűs.
Görög derű ez, melyben a tiszta gondolat
A boldog esti órán, magányos hegedűs,
Plátói vággyal játszik örök ábrándokat.

A szem sötét és fénylő. Keresztény dómokon
Az üvegablakoknak ilyen sötét a fénye,

Mikor künn a világ esős, ködös, komor
És benn az oltárképek mind talpig feketébe.

És a kezem szelíden, fáradtan, üresen
Csüggedjen le a földre, mint szomorúfűz ága,
Amelynek a tavasz fáj s a sírok barnasága.

S a háttérben a szürke uralkodó legyen
És ne feledd az arcról a vénítő redőket,
Ó mert kín, gond, gyász sem felejté vésni őket!

Goethe Weimarban

Már Jupiter lett a derűs Apolló,
Nagy homlokán sok év rovása van
És hajdan oly víg kedve elborongó
S királyi napja már vérző arany.

Ám szép az alkony. Lelke Campagnáján
Emlék-kaszáló illatoz neki
S a bánat árva ciprusának árnyán
Bolyonganak halott szerelmei.

Friderika: e név eseng szívében
És földereng első tavaszkorra.
A messze Sessenheim, a kedves éden,
Gyönyör, mely tiszta s meg nem tér soha.

Most itt vagyok - susogja - távol ormon
S fauszi vággyal távolabb török.
Szelíd idill, gondoltam én mosolygón
S ő azt gondolta: szerelem, örök!

Gyermektemető

Virágos ágyak mélyén gyermekek
Álmodják már az örök életet.

Egy ágyban alszik két testvérke itt,
Mégférnek szépen. A halál szelid.

Ez élt egy évet, az három napot,
Most örök a nap, mely rájuk ragyog.

Egy gyík szalad a zöld ágyak között,
Siet, miként e földi örömök.

Egy gyár kürtője a kék égbe zeng,
Élő nagyok, kicsit pihenjete!

Virágos ágyak kertje egyre nő,
Virágzó vágyak földje: temető.

Búcsúk

Száguldó sorsom ablakából
Tűnő határra néz szemem
S reménytelen tekintetével
Időz elszálló réteken.

Ó rétek, rétek, régi rónák,
Ó elvesző idők, terek,
Húnyó valóság, hulló rózsák,
Küllőnk a végtelenbe zeng.

Száguldó sorsunk ablakából
Kezünk örök búcsúkat int.
Ó vágyaink: hervadt virágok,
Ó örömök: holt hűgünk!

Csodálatos napok...

Csodálatos napok! Magára lelt a lelkünk,
Mely meddő és beteg békében veszni tért,
Ó első, legnagyobb és tiszta győzedelmünk,
Meglélte a magyar szavát, szívét, hitét!

Rákóczi-induló! Ott zeng ma lelkeinkben,
Mint föltámadt erő, mint újult diadal
S békülten néz reánk az égből a nagy Isten:
Ez áldott nép enyém, e hű, e szép, magyar!

Ó hol van már a bús, fásult és léha szellem,
A fanyar Budapest, a már-már idegen?
Az ország szíve ma a *világ* szíve, melyben
Ott dobban a dicső Világtörténelem!

Fenséges nagy napok! Új csillagok születnek
S a régi csillagok új lánggal fénylenek.
Vonuljatok dalos, harcos, népregimentek,
Új törvényt vés Klió és új történetet!

Ma forróbb lett a csók és fénylőbb a tekintet,
Ma zengőbb az ige és a világon át
Egy igazabb Jövő ércrombitái zengnek
S e Jövő őrei ti vagytok, Katonák!

Dicső nehéz napok! Virasszunk és vigyázzunk!
Legyen mindenki egy és föl a sziveket!
Egész világ reánk, sorsdöntő népre, bámul
S Hadúr figyel reánk a csillagok felett.

Nagyboldogasszony

Holdas, nyári éjszakában
Hús mezők ölébe fekvé,
Messze tájon álmodik most
Ferenc József regimentje.

Magyar fiúk édes álma:
Szép leányok, szabad rónák,
Míg fölöttünk tiszta fényben
Tündököl a nagy mennyország.

S mintha ifjú homlokukra
Rózsá hullna, csillag szállna:
Őrködik az álmaikra
Magyarország Patrónája.

Új ének István királyhoz

Hol vagy István király:
Énekeltük árván,
Rontó béke útján
Botorkálva járván.

Népünk drága kincse,
Szent jobb, sírva néztünk,
Míg a bontó balsors
Karja verte népünk.

Nagy öröme vagy ma
Lángoló szívünknek
S neved áldott napja
Új diadalünnep.

Ott vagy István király,
Hol a hadak járnak

Vágva széles útját
Nagy Magyarországnak.

Dicsőséges jobbod
Délre és keletre
Vezeti népünket
Örök győzelemre!

Honvédemlék

Az érc-turul magányos oszlopánál,
Mely múlt csatánk szikár emlékjele,
Új gyermekek csapatja játszik este,
Szívük ezer tavasszal van tele.
A nyári égbe tör némán az oszlop,
Reá új harcok csillaga ragyog.
A gyermekraj körültáncolja vígan.
- Csak játsszatok!

Valakitek most tán a távol Észak
Kopár pusztáin tör előre, fel,
Vagy tán a déli görbe hegyek ormán
A piros őrtűz fényénél hever.
Egyitek bátyja tán most nézi fájón
És utoljára *azt* a csillagot!
Ó gyermekek, öröm kis katonái,
Csak játsszatok!

Már jó a hajnal, melynek bíborától
Új fényben úszik e sötét turul
És új babér fonódik oszlopára.
És az egész világunk megújul!
Talán apátok nem mind látja ezt már,
Talán e hajnal hantjukon ragyog.
Ők majd nyugodtan, boldogan pihennek.
Csak játsszatok!

Világosért

A kraszniki diadal után

Világosért! A szuronyok hegyén
E szent bosszúnak bíbor fénye ég.
Világosért fizet ma vissza néktek
Rabszolgatartó cár, te földi szégyen,
E robogó, új magyar nemzedék!

Világosért! Úgy sírt szemünk, dalunk,
Harag, gyalázat alkonyfénye ég
Fél százada a magyar arcokon,
Most azt süvölti haragunk: Elég!
S győz a magyar, a lengyellel rokon!

Világosért! Ó gyönyörű huszárok!
Magyar gloire, nemes, szeplőtelen!
Magyar revanche, te egekig dübörgő,
Ó én imádott, áldott nemzetem!
Be jó, hogy én, a magyar és a költő
Petőfi alázatos, bús utóda
E tündöklő bosszút megérhetem!

Magyar ősz

Szép magyar ősz, mosolygó bánatos,
Olyan nehéz örülni most neked.
Kinek érlelsz gazdag gerezdeket
S a rét rózsádat kinek nyitja most?

Szép magyar ősz ege, elhervadón
Hány özvegyet lát bágyadt napszemed,
Harmat helyett csillantva könnyeket.
Ó messze Dnyeszter, mély Visztula, Don!

Szép magyar ősz, fátylas magyar ősz,
Milyen világot érsz, ha visszajössz,
Mit hoz talányos testvéred, a tél,

Mikor magányos rónánk elalél?
Isten, kit áld szelíd angyalsereg,
Adj víg karácsonyt és békés telet!

Hunok harca

Ma újra harc és zivatar
Haragos, bús neved, magyar!
Határaid úgy zengenek,
Mint bőszi viharvert tengerek.

Az arcodon villám ragyog,
Ágyúk dörgése altatód,
Egekbe tör Rajtád, magyar
S csaták füstfellege takar.

Világok ellen küzd karod
És poklokat ront haragod.
Hunok utóda, ostorozd
A barbár és hitvány gonoszt!

Hun faj, gúnyolt neved legyen
Örök, tündöklő győzelem!
Magyar, most arany trombitád
Szavára épül a világ!

Reátok gondolok...

Ha szeptember derűje
Ragyog az égi boltról
Ez elhagyott vidékre
S az ősz szelíd kezekkel
Illeszti koszorúját
A napfényes határra:
Testvéreim, ti hősök,
Ti vérzők és tusázók,
Kedves, dicső fiúk mind,
Meleg, fájó gyönyörrel
Reátok gondolok!

Ha a borús mennyország
Fázós esője hull, hull
S a haragos egeknek
Sötét felhője villan
S az elmúlás fuvalma
Meglengeti a lombot
És hull az őszi pompa
Rozsdás halott színével
A hervadó avarra,
Testvéreim, ti drága,
Ti áldott vértanúi
Egy boldog, víg jövőnek,
Könnyes, meleg sóhajjal
Reátok gondolok!

Magyar

Mindig fájdalmasan dicső név:
Magyar, új fény ragyog ma rád,
Megint nagy népek millióit
Véded, megvédve a hazát!

Új barbároknek óceánja
Bús, lomha árral ostromol
S te állsz vérezve és dacolva,
Mint élő Szabadság-szobor!

Csodálatos erőd, amelyben
Nagy vértanúink lángja él,
Nem engedi, hogy e világot
Megdermessze a muszka Tél!

Ha trónol Igazság a mennyben
S ha nem mese, hogy győz a jó,
A végső diadal veled lesz,
Örök időkre szárnyaló!

Vértanúk

Ma szívünk újra vérzik
És mély sebük sajog,
Ma gondoljunk reájuk
Kettős, nagy áhítattal
Magyarok!

Ma országunk határán
Új hősi láng ragyog
S új vértanúk rohannak
Meghalni holnapunkért
Magyarok!

E földön a legszentebb,
Legdrágább véradót
Fizettük és fizetjük.
Legtöbb jogunk van élni
Magyarok!

Máramarossziget

Milyen lehet most a bús Izapart,
Hol Arany János nyomait kerestem
S ki ballag a vén líceum alatt,
Hol hírről szöttem álmod estiben?

Kozák, kíméld a szép emlékeket,
Bús ifjúságom elhagyott tanyáját,
Vándor, megállj: itt költő énekelt
S diadalt zúgtak itt a méla nyárfák!

Idegen: néked minden idegen,
Ami örök, szent ifjúság nekem,
Add vissza fészket a szegény madárnak!

Ez árva házak engem visszavárnak,
Hogy magyar tűzhely melegén merengve,
A dalt, mit kezdett, lelkem befejezze!

Véres ősz

Ó, hol a régi, régi, csöndes ősz,
Az édes bánat, mely mélán esőz
S mint finom köd szitál szívünk felett,
Mely hervad, mint a bíbor levelek?

És hol a régi, régi alkonyat,
Mikor hiába fájó álmokat
Lelkünk, e halkan zengő zeneszer
Dallamba tördelt, mely nem veszhet el.

Szavak pompája, gyémánt és arany,
Én gazdagságom, ó be oda van!
Vér és tűz büszke bíbor tengerén
Papírhajómmal mit keressek én?

